

Toimittajalta.

Kun ajattelen tätä kohta loppuun kulunutta vuotta ja yleensä koko Ruusu-Risti-aikaa, täyttyy sydämeni kiitollisella ihmettelyllä. Se rakkaus, se apu, se tuki ja turva, joka Ruusu-Risti-taholta sekä yksityisten jäsenten että seuran puolesta on osakseni tullut, on mielestäni satumaista. En tiedä, onko koskaan ketään ihmistä kohtaan osoitettu niin suurta hyvyttä ja luottamusta.

Koko sielustani soisin, että minäkin kykenisin vastapalveluksiin. Voimani ovat heikot sekä henkisesti että ruumiillisesti. Ajatellessani työn ja tiedon sankareita tunnen, kuinka vähäpätöinen olen. Mutta sanotaanhan, että pieni lapsikin, joka tuntee tien kotikyläänsä, voi ohjata matkustajaa, joka ei sitä tunne.

Se on lohdutukseni. Olen tuon lapsen asemassa. Olen heikko, olen kaikkea muuta kuin täydellinen. Mutta tunnen kotikyläni. Tiedän maailmalla vaeltaessani, mistä tie kulkee kotiin. Se ei ole minun ansioni, vaan niiden, jotka minut siellä synnyttivät. Kodin olen saanut lahjaksi.

On vain yksi asia, jota en unohda. Kerran vaelsin pimeydessä. Oli yö, ja taivaalla tuikki vain yksi tähti – toivon tähti. Se oli samalla uskon tähti ja rakkauden tähti. Mutta sen valo oli heikko, ja välistä pimeys oli toivoton. Etsin tietä kotiin, etsin ja etsin, ja päätin, että vaikken tietä löydäkään, tahdon ainakin rakastaa – rakastaa toisia onnettomia, jotka maanpakolaisina pimeässä hapuilevat.

Äkkiä sitten tähti loisti kirkkaalla valolla ja näytti minulle tien. Tie oli jalkaini alla, olin itse tuo tie, vaikken ollut eteenpäin päässyt, kun en suuntaa nähnyt. Riemusta hyräillen riensin eteenpäin, jopa hyppäsin ilosta. Tie oli tasainen ja kaunis. Taivaanrannalla valonjuova ennusti päivän koittoa.

Mutta vähitellen ilmaantui esteitä, kiviä, kallioita, kuiluja – synkkiä metsiä ja yksinäisiä erämaita – petoja ja peikkoja. Nyt olin lapsi, pelästynyt ja peloton. Nyt en osannut muuta kuin kiirehtiä toisten luo, näyttää etsiville tietä ja taluttaa heitä jonkun matkaa, kunnes löytävät itsensä ja tiensä. Ja silloin minäkin taas nousin kalliolle tai pääsin jonkun kuilun yli.

Sillä meidän tiemme eivät sittenkään kulje erillään. Jokaisella on oma polkunsaa, mutta rakkaus yhdistää ne yhdeksi Tieksi.

*

Jumalantuntemus ei ole luonnollemme vierasta. Totuuden tieto kirkastaa ja vapauttaa järkemme ja tietoon liittyvä jatkuva elämys on koko olemuksemme onnena. Ruumiimmekin kylpee autuuden lauteilla.

Jumalan tuntemukseen pääsee ainoastaan etsijä. Kolkuttajalle avataan. Ja portin avaus on yksilöllinen asia, voisipa sanoa: personallinen salaisuus. Seurat ja koulut, eksoteeriset ja esoteeriset, ovat avuksi ja tueksi, mutta eivät korvaa yksilöllistä työtä,

personallista ponnistusta. Lupaukset, annetut korkeammalle itselle, ovat suureksi siunaukseksi, jos ovat nöyrässä mielessä tehdyt, mutta kevytmielisinä voivat olla haitaksi, koska aina panevat etsijän koetukselle.

Täydellisyyden näkeminen ei saa sokaista silmiämme, niin ettemme älyä tien vaikeuksia ja esteitä tai huomaa omaa heikkouttamme. Päinvastoin meidän on nähtävä, kuinka kaukana meistä on päämäärämme, kuinka korkealla täydellisyys, – mutta kuinka varma on joka tapauksessa sen saavuttaminen, koska se ei sittenkään ole ulkopuolella meitä.

Jumalan valtakunta on meissä, – ja meissä on siis myös se Jumala, joka valtakunnassaan on hallitsijana.

*

Ruusu-Risti-lehtemme lähtee nyt piakkoin kymmenennelle taipaleelleen Ruusu-Risti-nimisenä, ja teosofisena aikakauskirjana se aloittaa 26:tta vuosikertaansa vuonna 1930. Ensi vuoden kabbalistinen luku on 13 (tai 4) ja lehtemme ikä on 2×13 (tai kabbalistisesti myös 8). Karmanalaisessa maailmassa numerot merkitsevät paljon, sillä kosmos on matemaattisesti järjestetty. Henki yksin on kaiken „taikauskon“ yläpuolella, mutta missä on henkeä ilman muotoa aineellisessa maailmassa?

Ehkä Ruusu-Ristikin saa luottaa rehellisten pyrkimystensä karmaan ja katsoa tulevaisuuteen toivorikkaana. Mutta ilman jumalallista inspiratsionia toimisi karmakin koneellisen kylmästi. Aina on karman toiminnassa välttämätön se jumalallinen rakkaus, joka herää työhön elävien olentojen sydämessä. Sentähden uskon minäkin Ruusu-Ristin toimittajana siihen rakkauden inspiratsiooniin, joka panee lehden lukijat ja ystävät koettamaan parastaan lehden puolesta.

Ruusu-Risti ilmestyy siis vuonna 1930 samanlaisena kuin tänä vuonna samoine osastoineen ja samoine rubriikkeineen. Sisältö pysyy hengeltään samana, ja toivon, että lukijat muistavat „Iltapuhteella“ osastoa lähettämällä kertomuksia kokemuksistaan henkimaailman y. m. yliaistillisilta aloilta. „Kirjeitä toimitukselle“ otsikon muutan „Vapaaksi sanaksi“, koska tahdon painostaa, että lukijat tässä osastossa todella voivat „puhua suunsa puhtaaksi“ missä teosofisessa tai teosofiaa lähellä olevassa asiassa tahansa. Toivoni olisi myös, että lukijat vaihtaisivat mielipiteitään eri kysymyksistä useammin kuin tähän saakka. Ulkomailla eivät arvokkaat lehdet pelkää personallistakaan polemiikkia, kunhan äänen sävy on kohtelias ja sanoista näkyy, että kirjoittaja todella rakastaa ja etsii totuutta. Aikakauskirja sillä tavalla voittaa elävyydessä ja vilkkauksessa, ja mistä lukijat enemmän oppivat kuin kohteliaasta ajatusten vaihdosta? Paljaat asialliset eli teoreettiset artikkelit ovat usein liian personattomia herättääkseen suurempaa mielenkiintoa. H. P. Blavatskyn kirjoitustavasta on mielestäni paljon oppimista. Se on aina asiallista, mutta silti elävän personallista. Hänen tasalleen ei tietysti kukaan nouse olematta yhtä

voimakas ja nerokas persoonallisuus. Ruusu-Risti tulee edelleenkin julkaisemaan hänen säteilevän älykkään kynänsä tuotteita.

Ruusu-Ristin hinta ei nouse. Se on yhä Smk. 50:– koko vuosikerrasta, dollaria 2:– ulkomaille tilattuna. Lehti on tilattava koko vuodeksi, mutta toimituksen kanssa voi kyllä sopia vähittäismaksusta, jos on hankala heti maksaa koko hinta.

Lehden ilmestymisen tämän kokoisena ja sisältöisenä on kuluvana vuonna tehnyt mahdolliseksi se tuntuva apu, minkä monet tilaajat ovat sille suoneet maksamalla vuosikerrastaan Smk. 100:– ja enemmän, ja se avustus, minkä Jyväskylän looshi antoi sille rahalahjoillaan ja pari ystävää tilaamalla kumpikin kymmenittäin vuosikertoja lahjaksi kirjastoille y. m. Jos sama hyvä karma seuraa Ruusu-Ristiä edelleen, voimme siis toivoa, että se vuonna 1930 pysyy samankokoisena kuin nytkin – tai mahdollisesti kasvaa vielä isommaksi. Joulukuun numeron mukana lähetettävässä sinisessä tilauskortissa otetaan taas huomioon se mahdollisuus, että tilaajat katsovat lehden sadan markan arvoiseksi. Ulkomailla tämä vastaa kolmea tai neljää dollaria kunkin tilaajan jalomielisen arvioinnin mukaan. Tahdon vielä kerran painostaa, että tämä kaikki on runollisen rakkaudeninspiratsiinin varassa eikä ketään velvoita. Ruusu-Ristin virallinen hinta on Smk. 50:–, dollaria 2:–.

Postiennakkoa ei lähetetä tilaajille, jonka tähden jokaisen on huolehdittava siitä, että hänen tilauksensa ajoissa uudistuu. Kuten sanottu, seuraa joulukuun numeroa sininen postiosoitus Suomessa asuville tilaajille. Tämän marraskuun numeron mukana jaetaan kaikille tilaajille tavanmukainen tilauslista, jota ainakin ne voivat käyttää, jotka lähettävät toimitukselle useampia tilauksia.

Olkoot valkoiset ja hyvät vallat meille kaikille suopeita!

(Ruusu-Risti 1929 Marraskuu N:o 9, s. 365-368)